

Село Іваничі розташоване в Костопільському районі в 12 км від районного центру, між селами Корчівія, Берестовець, Садики. Село має три вулиці: Костопільська, 1^а Північна (основна траса проходить по цих вулицях) та вулиця Леоніда Савчука, хлопця, який жив у цьому селі. Пішов до лав Радзиської Армії, де судилося йому стати жертвою великодержавних інтересів в Аргентині. Не повернувся хлопець додому живим. І вулицю, на якій він жив, названо його іменем - вулиця імені Леоніда Савчука.

Село Іваничі до 1947 року називалось Янкевичі. Походження назви Янкевичі припадає на другу половину XVII століття. А перша згадка про село належить до 1629 року. В перших десятиліттях існування село являло собою маленький хутір, на якому постали кріпаки, що працювали у феодала польського походження Яна, який жив у селі Підлучкомі. За переказом старожилів, син, а може правнук поміщика був Ян. Йому і був переданий надія землі Іванчу. Склалась назва внаслідок праці кріпаків на землях Яна. Таким чином, внаслідок розповсюдження назви Янів і кріпосне село одержало назву Янкевичі, яке перейменовано на Іваничі.

Після закінчення громадянської війни західні області України (в т.ч. Іваничі) потрапили під владу польської Польщі.

Восени 1939 року війська стертто несправдливий кордон. В селі Іваничі встановилась Радзиська влада.

14 січня 1944 р. в числі інших сіл село Іваничі було звільнено Радзиською Армією від фашистської навали, встановилась знову Радзиська влада. Сімдесят чотирьох мешканців села пішли захищати Вітчизну, сорок дев'ять з них загинуло. Про цю чорну старічку в історії села в людей залишились слогани: «Сь, що згарує Ковальчук Марія Павлівна!»
« На Україні напамі німці. Мови почали влітати

в лісі, хто на конях, хто пішки. У лісі варили тину, а в полелі пекли корні. Одяг закопували в калюжах і на полі дуже багато людей волило. Згоріло там будинки. Ночуючи в лісі, люди ізвели дивитися, чи з Костопоя не йдуть німці. Коли бачили наближення ворогів, то ізвошми в ізвошми, щоб ті, хто лишився в селі, змогли втіятися. Люди покили волища, коли їх бачили німці, то з літака старіали то тому лісній?

Вивозили людей і на роботу в Німеччину. Ось як згадує Ковальчук Христиня Фрофіївна:
"Мого чоловіка взяли гітлерівці і повезли на премусові роботи у Німеччину. Та по дорозі він втік. Він ходив по селі, поки не дійшов до рідного села. Туда він ходив від фрашметів на горішчак, але загартівки знайшли його і вивезли на роботу."

Серед жителів села є також учасники УПА. За роки Радянської влади люди боролися за вільну Україну, були репресовані. Ось їх імена:

1. Мацелко Надія Михайлівна - Сибір - 10 років
2. Матавінко Олександр - Сибір - 25 років
3. Колковець Мокреня Іванівна - Іркутська обл. - 10 років
4. Мельник Михайло Павликович - Мещуреченск - 10 років

В післявоєнні роки в селі Іванівці було створено комсомольське і партійно організації. Першим комуніст селі Іванівці - Григорій Іван Олексійович, який працював в рідному селі, працював на Костопільській меблевій фабриці.

1940 рік був роком вступу бідняків і середняків до колгоспів. Першим, хто подав заяву в колгосп був Петренко Антон, а слідом за ним - Мельник Андій, Косинський, Андрицьк. Першим головою колгоспу був Мельник Олександр. Після цього головами колгоспу були:

- Пшеничний Іван Павлович (- -)
- Коваль Оксана Михайлівна (- -)
- Зарічний Петро Іванович (- -)
- Ніколов Федір Іванович (47-48р)
- Отгородий Василь Степанович (до 56р)
- Коваль Петро Павлович (56-59р)
- Мишкевич Данило Олександрович (59-60р)

Коваль Петро Павлович (81-89рр.)
Пічка Григорій Іванович (89-94рр.)
Бондарчук Микола Прокопович (94рр-97рр.)
Савонов Валерій Васильович (91-98рр.)
Юхим Микола Кузьмич (98рр.-)

З 2001 р. КСП «Маяк» розділюється на 2 частини.
З березня місяця створюється КСП «Іваншук»
(куди входять села Садки та Іваншук). Очолює
це правління сільськогосподарське підприємство
«Іваншук» Крока Леонід Анатолійович.
Телефон підприємства - 53-3-95, домашн. тел. - 53-3-53
Це підприємство м'ясо-молочного профілю.
Головний бухгалтер підприємства - Парасяк
Галина - 53-3-95, домашній - 53-3-37.

На території села розміщений цех по
виготовленню базальтових пам'яток. Керівник
підприємства підприємець Шенюк Володимир
Макарович.

Торговельними точками в селі є продо-
вольчий магазин, кафе - буфетниця Ковальчук
Валентина Олександрівна.

- магазин «Промісок» - підприємця Антоноук
Григорій
- торговий ларьок - підприємця Літвінко
Марія Петрівна.

У 1946 році в селі з'явився медичний пра-
цівник Камішев Євген Йосифович. Приймала
вона хворих в пристосованому приміщенні
нижчого помешкання. Тільки в 1970 році було
збудовано новий фельдшерсько-акушерський
пункт. Ця людина працювала до 1981р. З
цього року прийшла працювати медичним
працівником Гаврилюк Марія Федорівна,
яка з працює на займаній посаді
до цього часу.

тел. зетаповч - 5-33-26
дом. телефон 5-33-50

До 1895 року в селі Іваничі спеціальної школи не було, - розповідає Іван Савчук. - Пам'ятаю, що серемі, бажанючи навчатись читанню церковних книг на старослов'янській мові, ходили в хатах жителів села Мельшика Корчма, в половині якої було розміщено корчма. Сюди приходив парасфільний паламар Житинський, який виконствовав стому корчму для навчання бажанчих. Сидіння не було влаштоване, сиділи на трифільних дошках стоячи. Навчання починалось, коли зачмолось паламареві і завжди з одного і того ж самого; аз, букви, веде і т.д., або з церковної молитви. Навчалось на ціле село 8-10 учнів із розповіді старожилів видно, що серед населення було майже загальна неграмотність.

У 1895 р. за ініціативою російського військового офіцера Лавишкіна, який був управителем поміщицького маєтку в Підлужному, було побудоване однокласне приміщення школи, за рахунок коштів, які відпущені із долі маєтку. У цій школі всього навчалось із сіль іваничі, Корчівія та Курган (тепер Садки) до 30 осіб. Склад учнів по етапах і роках народження складався із чоловіків, навчання яких починалось із 13-15 років. Жінки зовсім були позбавлені навчання. Першим учителем був відставний жандарм царської поліції - Крейц.

Початок навчання був без нових державних статей. Навчання починалось в листопаді і закінчилось у березні, щобто проходило в той час, коли селяни були менш зайняті роботою поміщика.

1939-1940 рік - це був перший рік радянської школи в нашому селі. Навчання дітей велось в комуністичному дусі.

Після війни початкова школа з церковно-парафільної стала державною. Кількість дітей збільшувалась. Комітет проходив в дві зміни. Школа охоплювала до 165 дітей. Почалось будівництво нової школи.

В 1955 році приміщення школи було повністю закінчено. На цього також було мало і в 1992 р. школа була ще добудована.

Директором школи є Олексійчук Сергій Володимирович, він також вчитель математики
тел. школи - 6-26-40
дом. телефон - 6-26-36

Ковальчук Степан Олександрович - заступник
директора, учитель музики.

Педагогічний колектив школи:

- Левчук Світлана Миколаївна - вчитель
початкових класів;
- Веремчук Ніна Василівна - вчитель початкових
класів, - 4. тел. 6-66-34;
- Алексійчук Олександра Степанівна, вчитель
біології, 4. тел. 6-26-05;
- Волошина Ольга Семівна, вчитель фізики;
- Демущик Анатолій Володимирович, вчитель
історії, географії, правознавства;
- Сідун Віра Олександрівна - вчитель зарубіж-
ної літератури;
- Григійч Олексій Федорович - вчитель фізичної
культури, 4. тел. - 2-22-89;
- Мельник Любов Степанівна - вчитель іноземної
мови, 4. тел. - 2-26-00;
- Дідух Надія Федосіївна - вчитель матема-
тики, 4. тел. - 5-33-86;
- Вдовиченко Валентина Володимирівна, - вчи-
тель української мови і літератури, 4. тел. 6-26-6.
- Шаргоній Людмила Сергіївна - учитель хімії.

Архітектурним пам'ятником у селі є
православна церква. Вона була побудована
дуже давно. Та в 1950 р. від блискавки церква
загорілась. В 1952 р. селяни побудували нову
церкву на тому ж самому місці. В 1991 році
було добудовано церкву.

У центрі села є обеліск, збудований
загиблим воїнам - односельчанам з написом
"Вічна слава односельчанам, які загинули за
свободу і незалежність нашої Батьківщини".
Біля підніжжя обеліску лежить меморіаль-
на плита на якій викорбувані прізвища
тих, хто не повернувся до рідної домівки.

Топографічна карта села

Північно-східна частина Івашич - „Смольшк“

Південно-східна - „Почило“

Південно-західна - „Хинівське“

Північно-західна - „Семалецьке болото“

Західна частина - „Постайшк“

Південна частина - „Корчумок“

Південна частина - „Лискове болото“

Культосвітліми закладами в селі є бібліотека і клуб. Першим культурівником були:

- завідуюча бібліотекою - Черешинченко Надія Михайлівна;
- завідуюча клубом - Літвінко Півонія Григорівна;
- З 1964 р. завідуюча бібліотекою Демчук Раїса Олександрівна
- завідуюча клубом Ковальчук Любов Антонівна

Так очолювали вони культурівні заклади по 2000 р. В даний час завідуючою клубом працює Рокса Олександра Юр'ївна, завідуючою бібліотекою Захарчук Валентина Степанівна.

В селі є такі корисні копалини; як крейда, глина, пісок.

Ростуть лікарські рослини; чебрець, грицики, звіробій, мати-мачуха, польовий хвощ, катина, малина, поворожшк, ромашка та інші.

Типовими ремеслами для села Івашич є: ткацтво, вишивання, лозоплетіння, вязання, пошиття одягу.

Івашичі, як і кожне село, багате на свої звичаї, традиції, обряди.

Для кожної місцевості характерні свої предмети побуту. Для села Івашич - це дерев'яні коробки з ящиком мови ходять в не по гриби, чорниця, дерев'яні ослюш, канопи.

Кожне село відрізняється одне від одного і одягом людей в Івашичах шити одягаються в довгі спідниці, вишиті червоними

і чорними китками, сорочки з льняного полотна,
зимою носили чемерки, або кофачки.

Чоловіки одягались в полотняні штани і
свитки. Зимою носили геть кофучи. Повсяденним
вжиттям були постоли. Чоботами були одні в сні.
Їх одягали до вінчання.

Малі дівчатка, коли йшли до церкви, то
одягались в ряшенські спіднички із стрічками.
На голові був вінок, або геть стрічки.

В нашому селі побутують назви речей, пред-
метів, які відмінні від літературної вимови.
Це кіш [ки'ш], ослін [осло'чн], застапа, копанниця
[копаница].

До війни в селі, крім українців, жили
поляки. Сучасний найпопулярніший склад населення
в селі - українці.

Багато пролетіло часу, зараз Івашчі
велике сучасне село, а ми - маленькі його
мешканці, гордимось ним.